

Другъ ораторъ, който подгрѣваше краснорѣчието си пакъ съ ржкомахания, — не толкосъ чести, но побшироки — той имаше дълги ржцѣ — пѣстреше го твърдѣ много, по привычка, съ думата „народътъ“ — и поглеждаше галерията тогава. Вѣроятно, отпрѣдъ му стояхъ римски патриции или мандарини.

Говорѣ единъ другъ ораторъ, но твърдѣ дълго, твърдѣ дълго, безцвѣтно, неубѣдително, уморително, съ много цвѣтя отъ „тъй като“ и съ често обръщане къмъ народнитѣ прѣдставители съ думитѣ: „Господа съдѣи!“

Единъ ораторъ съ приятенъ, звънливъ гласъ, единъ отъ ония щастливи гласове, на които и най-слабата нота се улавя отъ слуха — такъвъ единъ гласъ е вече половина краснорѣчие — държѣ дълга рѣчь, съ постоянно лека афектирана усмивка на лицето. Искусенъ въ подбора на думитѣ си, самоувѣренъ, самодоволенъ, и слабъ въ историята — защото накърни ефекта, като каза, че Людовикъ четирнайсетий билъ закланъ на гилотината, — вмѣсто Людовикъ шестнайсетий, — както увѣряватъ нѣкои истории...

Дебелъ единъ господинъ не рискува нито да събрка историята, нито да умори слушателитѣ си, защото бѣше извънредно късь — На даването му думата отъ прѣдсѣдателя, той събра словото си въ двѣ думи:

— Отказвамъ се!

Може да бжде увѣренъ, че никой не му гони мъсть за това.

Стана единъ депутатъ, съ дързкъ погледъ, съ високъ и крѣсливъ гласъ — винаги каченъ на октава — и надаренъ съ много остъръ слухъ. Защото той, говорейки, улавяше най-тихитѣ шепоти отъ неудобрение на около си, и прѣкъсваше нишката на рѣчта си, за да възразява на разни банки. По тоя начинъ той се обръщаше постоянно на лѣво и на дѣсно, увлѣченъ въ наддумвания, до когато прѣдсѣдательтъ го смѣрѣ съ звънеца си.